

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. VIII. De Dispositione ex parte corporis ad Eucharistiam requisita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

minuere tamen videtur reverentiam Sacramento debitam. Innoc. XI. in suo Decreto de quotidiana communione voluit, ut hac de re quilibet suum confessarium consuleret, qui spectato statu, ac conditione personæ coram Deo iudicet, quid facti opus sit. Conink quæst. 8. art. 10. docet iudicium prudentissimum hominum, ac praxim fidelium esse, ut laicis, qui a mortalibus abstinent, suadeatur communio semel per hebdomadam, etiam uxoris, si velint diligenter ad id se præparare; Aliis vero, qui a Mundo abstracti continentem vitam agunt, potest etiam in festis per hebdomadam occurrentibus concedi: aliisque magis devotis frequentius; Sacerdotibus tamen conceditur quotidianum Sacrificium, quamvis non apte se ad illud facile præparant, quia Sacrificium offertur Deo nomine publico, & ordinatur ad bonum publicum, cui ex opere operatum odest, satisfaciendo pro peccatis, pro nostris, quam animarum purgationis, & gratias Deo agendo pro innumeris erga nos beneficiis & innumera nova beneficia impetrando.

ARTICULUS VIII.

De dispositione ex parte corporis ad Eucharistiam requisita.

- I. Corporis dispositio fert habitum decentem. Equites Religiosi non debent gladium deponere, dum communicant. Lepra reddit Sacerdotem irregularem propter horrorem circumstantium.
- II. Pollutio nocturna quandoque impedit communionem?
- III. Pollutio voluntaria, ac fornicatio, quamdiu post confessionem impedit Communionem?
- IV. Jejunium naturale excludit materia parvitatem; Musca si casu irajiciatur, veluti per modum salivæ,

non frangit jejunium naturale, secus vero si de industria. Sicut sanguis e gingivis effluens irajiciitur per modum salivæ, secus vero, si e digito vulnerato sugatur.

V. Quid de auro, creta, cera, nucis avellana, & similibus?

VI. Quid de Saccaro vespere ori imposto ad leniendam raucedinem?

VII. Quid de Herba sancta, seu tabacco, quod sive in pulvere, sive in fumo sumatur, sive ore in folio?

VIII. Qui post prudentem examen adhuc dubitat, num jejunium naturale violaverit, probabiliter potest communicare.

IX. Communerantur plures casus, in quibus licitum est a non jejunio communicare.

I. PRÆTER sanitatem, tam mentis, de qua jam diximus, quam corporis, ne forte aliquando vomitus, aut tussis irreverentiam creet, requiritur, ut corpus suscipientis Eucharistiam sit mundum, hoc est non pollutum, & quod is jejunaverit a media nocte: Debet etiam cum eo habitu, & dispositione corporis ad Eucharistiam quilibet accedere, quam consuetudo locorum postulat, ut cum decentia, animi humilitate, reverentia, & devotione suscipiatur. Concilium Bracarense sub pœna excommunicationis præcepit, ut Sacerdotes communicaturi, induerent stolam in modum crucis ad pectus: Communiter tamen docent cum Suar. disp. 88. non dari ad id obligationem sub gravi, quia usu tale decretum, aut videtur abrogatum, aut non cum tanto onere receptum. Consuetudo etiam deponendi gladium videtur solum obligationem decentiæ habere, non peccati, aut irreverentiæ. Quamvis Equites religiosi videlicet, S. Jo. S. Jacobi, Alcantaræ non debeant illud deponere, quia est eorum insignis ad pu-

Pugnandum pro fide. Lepra reddit Sacerdotem irregularem, impeditque, ne celebret, præsertim publice, propter horrorem circumstantium ex cap. *Tua nos de Cler. agrotante*; sed non impedit communionem privatam.

II. Quæritur nunc primo, Quænam pollutio nocturna impediatur communionem?

Respondeo, & dico primo, quando quis passus est pollutionem involuntariam, ita ut nullum omnino ejus effectum sentiat, potest licite communicare; quia ut notat Con., perinde se habet, ac si illa non fuisset. Si vero reliquerit commotionem carnis, vel evagationem mentis circa hujusmodi res, quamvis Ledesm. putet cap. 13. de Euch. esse veniale communicare, at communis docent solum consultius esse a communionem abstinere, quousque talis effectus durat; quia videtur indecens sic accedere ad fontem puritatis, & facile aliquod veniale committitur in tali passione repellenda: Si tamen rationabilis causa communionem exigeret, non est curanda talis commotio, quamvis debeat patiens pro virili illam repellere, & devotionem excitare; tunc præsertim, quando Demon illam excitavit, ut hominem a communionem averteret; in hoc enim casu, ut docet hic D. Th., nullatenus communicatio est omittenda.

Dico secundo; Conjuges post copulam noctu habitam eodem modo gerere se debent, ac qui involuntarie pollutus est: non enim peccant, si mane ad communionem accedant: Quamvis consultius sit communionem differre, si effectus copulæ, & evagatio mentis ad talem actum perseverat in eo, qui ad exercendum actum justitiæ reddit debitum, aut in eo, qui ex recto fine petiit debitum: Qui vero petiit debitum solum voluptatis causa peccando venialiter, sub veniali obligatur communionem differre, ut cen-

Pars V.

sent Suar., Sanch. lib. 9. de Matrim. disp. 13., Con., Trull., cum sit parum dispositus ad tractandas res divinas; nisi forte magna devotio præterita culpam abstergat, aut alia justa causa subit; qualis censetur esse solemnitas festi, dies jubilæi, periculum levis scandali, aut admirationis; tunc enim conari debet cum magna devotione, & contritione ad Eucharistiam accedere.

III. Dico tertio: Post voluntariam pollutionem, vel fornicationem debet homo a fortiori sub veniali per diem abstinere a communionem, etiam posita contritione, & confessione, ut communis Doctores docent cum D. Th., Suar., Bonac. contra Con., Azor., Trull. apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 30., quia indecens est, ut pollutus, præsertim per tale peccatum summe contrarium Christo Castitatis Auctori, & quod maxime impedit devotionem, etiamsi lotus sit per poenitentiam, statim ad mensam tanti Principis affideat; nisi tamen, ut supra diximus, justa causa statim communicandi subsit iudicio prudentis confessarii.

Navar. de Pœnit. dist. 6. cap. 1. putat, esse mortale ad Eucharistiam statim accedere post quodcumque mortale commissum, etiamsi de illo homo sit rite confessus. Verum quamvis Doctores suadeant communiter confessarius, ut differant iis, qui immediate ante peccarunt, communionem: Negant tamen esse mortale, si statim ad Eucharistiam accedant, præmissa confessione. Trident. sess. 13. cap. 5. docet digne, & sancte ad Eucharistiam accedere illum, qui conscius peccati mortalis se per confessionem probaverit: Ex qua autoritate Jo: Sancius disp. 23. num. 30. putat inferri, quod forte nec venialiter peccabit, si post peccatum carnale, homo statim ad Eucharistiam accedat, præmissa confessione: Quomodo enim, inquit Sanch.,

I di.

digne, & sancte accederet, si venialiter peccaret? Sed id non bene inferitur; nam Concilium solum vult definire, quod sine culpa mortali accedere possit ad Eucharistiam, qui post mortale probavit se per confessionem, praescindendo a tempore, & loco, quo quis accedit: Aliter nec peccaret venialiter, qui ad Eucharistiam accederet ex fine leviter malo, puta ob vanam gloriam, quia Concilium dicit, digne, & sancte accedere, qui per confessionem se probavit.

IV. Queritur secundo, quenam frangant jejunium naturale requisitum ad communionem?

Respondeo, violari per quamcumque modicam quantitatem sumptam post mediam noctem per modum cibi, aut potus, quod fit, quando actione vitali per os traicitur aliquid in stomachum, quod possit converti in substantiam comedentis; seu quod in stomacho alteratur, digeritur, aut pertinet ad digestionem.

Hinc sequitur primo, improbabilem esse opinionem aliquorum apud Hurt. disp. 9. diffic. 5. docentium in jejunio hoc, utpote Ecclesiastico, seu ab Ecclesia praecipitum, non a Christo, dari parvitatem materiae. Nam Concilium Tolet. 7. can. 2. dicit, *Nullus post cibum, potumque, quemlibet minimum sumpsum Missas facere presumat.* Ita communiter apud Dian. part. 5. tract. 5. resol. 12. Gravitas autem materiae non desumitur a minima illa parte cibi, vel potus, quae sumitur, sed ab ipsa Eucharistia, quae prohibetur sumi post comestionem quamcumque, aut potum modicissimum, ut advertit Suar. disp. 96.

Sequitur secundo, non violari jejunium, si saliva, aut aliquid per modum salivae deglutatur: Dicitur autem per modum salivae traicere a Granad. minimum, quod inadvertenter traicitur; Et ab Henr., si musca, aut cu-

lex in os apertum casu intraverit. Rodriq. putat aquam ad captum putaminis avellanae inadvertenter deglutitam, dum os abluitur, cenferi trajectum per modum salivae; Dissentit tamen jure merito Granad. apud Dian. loc. citat. ubi docet, rem hanc restringendam potius, quam dilatandam; si quis tamen muscam, aut culicem de industria comederet, aut potens expuere, vellet trajicere, procul dubio violaret jejunium naturale, ut notat Lugo disp. 15. num. 33., quia id non trajicitur per modum salivae. Nec obstat, quod involuntarie ab extrinseco venerint: Nam si quis involuntarie in puteum cadens aquam trajiciat in stomachum, non propterea erit jejunus.

Sequitur tertio, ex Lugo num. 23. apud Tamb., quod si sanguis, vel humor ex capite descendens, vel e gingivis in magna quantitate deglutatur, non frangatur jejunium; quia non habet rationem potus, cum non eveniat ab extrinseco: Contra vero, si quis guttam sanguinis e suo digito, verbi gratia, vulnerato fugat, jejunium frangit; quia per modum potus assumitur. Docet etiam Tamb. ex Suar. quod aliquantulum aquae attractae per nares non frangat jejunium, si per modum attractionis, & afflationis narium deglutatur; secus vero, si in magna quantitate.

V. Sequitur quarto, frustum ligni solidi, monetam auream, vel alterius metalli fragmentum, necnon frustum unguis, ossiculum, sive fructuum, sive alterius generis, filum ex ferro, vel serico, vel lana, non violare jejunium, etiam in magna quantitate, cum non sit cibus: Neque enim in stomacho etiam valido alterantur, sed eodem modo, quo trajiciuntur, egeruntur cum excrementis. Contra vero papyrus, & filum ex lino videntur frangere jejunium naturale, quia originem ducunt ex herbis, quae digeruntur.

Ita

Ita Tamb. contra Ledesm., & Dian. part. 3. tract. 7. resol. 38. Neque enim obstat, quod papyrus non sit cibus humanus: Nam neque palea, & foenum est cibus humanus, & tamen frangunt jejunium, quia in substantia sunt herbae, quae digeruntur; & talis est etiam papyrus, & filum de lino. Eadem ratione frangit jejunium terra, seu creta, quae a foeminis comeditur propter delectationem, aut propter minuendum colorem; nam sicut lapis Bezzuar, & terra Cypria frangunt jejunium, quia habent rationem cibi medicinalis: ita talis creta; & a fortiori aromata si deglutiantur: At si quis ori imponat aromata ad vitandum aerem noxium, & ea dentibus conterat, & expuat, non impediunt communionem; licet aliquid minimum per modum salivae imprudenter, & non de industria deglutiantur, ut dictum est. Cera etiam videtur eodem modo frangere jejunium; quia videtur magis alterabilis, quam talis creta, cum sit aliquibus partibus mellis immixta, ut notat Tamb. contra Lugo disp. 15. sect. 2. apud Summam Dianam.

Dices: Cera, & talis creta in magna quantitate non solvunt jejunium Ecclesiasticum, quia non nutriunt, nec sumuntur per modum cibi; ergo neque solvunt jejunium naturale: E converso aurum fit potabile, & adhibetur in medicamentis: ergo solvit jejunium naturale.

Respondeo; ad hoc, ut solvatur jejunium naturale, satis est, quod aliqua tantum partes sint nutritivae; quod habetur in cera immixta partibus mellis, & in illa creta, quae cum sumatur delectationis causa a foeminis, signum est, quod habeat admixtas partes nutritivas; Quod si in magna copia sumantur, nunquam habebunt tantas partes nutritivas, ut possint solvere jejunium Ecclesiasticum. Aurum

potabile, concedo, quod frangat jejunium naturale, quia in minutissimas partes contusum potest alterari; contra vero si sumatur integrum.

Si quis avellanam, vel pineam nucem deglutiat cum cortice, Jo: Sanch. putat, quod frangat jejunium naturale, quia quamvis integra egeratur, est tamen de se alterabilis, & per accidens ratione corticis non digeritur. Verum hoc non libenter admittit Tamburinus.

VI. Circa Saccharum, quod imponitur ori, non est eadem ratio, ac de aromatibus; quia aromata cum non liquecant, facile expuuntur, ita ut nihil illorum deglutiantur, nisi modicum quid per modum salivae; at saccharum, & alia, quae liquecunt non in modica tantum quantitate per modum salivae, sed in magna quantitate deglutiri solent, & ideo impediunt communionem, nisi statim expuantur, ut notat Con.

Quod si vesperi imponatur ori saccharum, vel quid simile, ad raucedinem pectoris leniendam, communiter cum Suar., Con., contra Tabien. apud Dian. part. 2. tract. 17. resol. 51. docent, quod impediatur communio; nisi moraliter certi simus, nihil ex ea materia post mediam noctem deglutitum esse. Neque dicas, quod se habeant per modum reliquiarum cibi praecedentis. Nam, ut notat Con., cum illa materia ori imponatur ex intentione, ut paulatim deglutiantur, tandem durat comestio, donec tota deglutiantur: Sicuti si paulo ante mediam noctem ponat quis in ore cibum, ut illum post mediam noctem deglutiat, certe eo manducato, impediretur communio: Contra vero reliquiae cenae praecedentis, quae inter dentes remanserunt, reputantur juxta communem sensum, & intentionem, jam deglutitae; censetur enim cena absoluta: Unde fit, quod si mane deglutiantur,

I 2 non

non impediunt communionem, quia casu, & per modum salivæ deglutirentur: At si de industria aliquis eas deglutiret, impediretur communicatio, quia sumeretur per modum cibi, ut docent Hurt., Prap., Vasq. apud Dian. part. 4. tract. 4. resol. 104: Quamvis Tamb., & idem Dian. ob auctoritatem extrinsecam gravium Doctorum, videlicet, Tabienæ, Henr., Suarrii, Con., & aliorum putent probabile esse, quod neque jejunium frangant, si de industria comedantur; quia semper videntur ad cibum præteritum pertinere, dummodo non sint in quantitate sensibili, & soleant per modum salivæ trajici.

VII. Circa Herbam Sanctam, quæ Tabacum dicitur, Alphonsus de Leone putat impedire communionem, si ve in pulvere, aut fumo naribus, si ve in folio ore sumatur; quia semper aliquid illius trajicitur in stomachum, quod cum sit in substantia herba magis, quam sit papyrus, violabit jejunium naturale. Unde variis Conciliis provincialibus prohibitum est, ne sumatur, ne prætextu quidem medicinae. Verum præscindendo a speciali prohibitione Dian. part. 5. tract. 13. resol. 1. cum Prap., Tamb., Trull. docet non impedire communionem. Non violatur enim jejunium naturale, si in fumo sumatur; quia vel fumus hic non trajicitur in stomachum; vel si trajicitur, non trajicitur per modum comestionis, aut potionis, sed per modum respirationis. Nec impedit in pulvere sumptus per nares propter eandem rationem, quia non sumitur per actionem comestivam, quæ solo ore efficitur. Unde Suar., & Fagund. docent, quod si quis aliquantulum aquæ per nares attrahat in stomachum, non violet jejunium naturale; quamvis violaret, si per os illam sumeret; Etenim quod per nares attrahimus, trajicitur per modum re-

spirationis. Nec impediunt folia tabaci apposita in ore, nisi trajiciantur, idque propter eandem rationem. Nam sicut aromata ori imposita, & dentibus contrita, ut maltiche, ad vitandum aerem noxium, non violant jejunium, si nihil ex intentione deglutitur, nisi modicum quid per modum succi inseparabiliter salivæ admixtum; ita folia tabaci, ut notat Dian. part. 8. tract. 7. resol. 3. cum aliis apud Busemb.

VIII. Quæritur tertio; Qui dubitat, an jejunium naturale solverit, poteritne communicare? Verbi gratia, si sciat aliquid sacchari, quod imposuit ori vesperi, deglutitum esse, sed ignoret, antene, an post mediam noctem? Quod possit communicare, qui probabiliter non fregit jejunium post mediam noctem, admittitur ab omnibus; Unde quando sunt duo horologia, quæ non certo aberrant, possumus commodare horologio posteriori, dummodo audito primo pulsu expuam, quod est in ore. Sed quid in dubio?

Respondeo, quod si quis noctu expergefactus comedat, & mane dubitet an post mediam noctem comederit, non poterit communicare, ut docent Bard., Tamb. Croix contra Gobat; quia non potest prudenter examinare, num post mediam noctem comederit. Quod si prudenter dubites, an post mediam noctem comederis, seu an abluendo os, aliquid in stomachum trajeceris, communis pariter Doctores cum Sanch., Fagund. apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 27. docent, quod communicare non possis; quia possessio stat pro præcepto. Alii tamen apud Tamb. censent oppositum; quia putant possessionem stare pro libertate, & hanc esse priorum præcepto: Quam sententiam graves Doctores apud Croix lib. 6. num. 377. & apud Tamb. in Meth. Commun. cap. 2. num. 49. existimant proba-

babilem; Videtur enim cuilibet liberum communicare, nisi probetur impedimentum, & nisi constet de violatione jejunii. Quinimmo præcindendo ab hac quæstione, num in tali dubio stet in possessione libertas, an præceptum; Laym. apud Dian. loco laudato putat communionem licere; quia lex Ecclesiastica de jejuniis naturali, non videtur tam arcte constringere conscientias in casu dubio.

Equidem in Opusculo de Conscientia dubia dixi diversimode discurrendum, quando præceptum apponit conditionem, ac quando vult abesse impedimentum; Quando imponit conditionem, debet constare de illa, ne præceptum violetur; Verbi gratia quia præceptum de non suscipiendo Sacerdotio ante vigesimum quartum annum completum apponit conditionem, ideo nisi certus sim de tali ætate, non possum ad Sacerdotium promoveri: Contra vero, quia irregularitas est impedimentum ad Sacerdotium, possum promoveri, si dubitem, sed non constet de Irregularitate: Similiter in casu nostro, est impedimentum ad communionem cibus post mediam noctem; & ideo, nisi constet de impedimento hoc apposito, stat in possessione libertas communicandi. Unde licitum est mane communicare, si solum dubites, an post mediam noctem comederis.

IX. Quæritur quarto, in quibus casibus possit non jejunus communicare?

Respondeo, posse primo in periculo mortis sumendo viaticum, quod tertio quoque die posse a non jejunis sumi, docet ex Vasq. Dian. part. 3. tract. 4. resol. 44., quamvis alii putent non posse, nisi post sex dies; alii longius hoc intervallum protrahunt. Debet tamen ex Con. moribundus propter reverentiam, si commode potest, communicare jejunus; quamvis non debeat ob id differre com-

Part V.

munionem, aut cum gravi incommodo intempesta nocte communicare ante sumptionem medicinæ, qua indiget. Utrum autem possit Sacerdos non jejunus celebrare ad dandum viaticum moribundo? Probabilius Doctores negant contra Zanard., Granad., Laym., & alios apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 33., & part. 5. tract. 3. resol. 35., quia videtur prævalere præceptum naturale de reverenter sacrificando; sicuti in omnium sententia ex vi hujus præcepti naturalis non licet sacrificare sine sacris vestibus ad dandum viaticum moribundo. Sententia tamen opposita non videtur improbabilis, ut dicemus quæst. seq. art. 6. num. 3.. Nemo tamen dubitat, quod sicut potest moribundus sumere viaticum non jejunus; ita possit Sacerdos morti proximus non jejunus celebrare ad dandum sibi viaticum, ut docet Lugo apud eundem Dian. resol. 36..

Secundus casus est, quando Sacerdos post consecrationem advertit se comedisse; debet enim Sacrificium perficere: Quamvis si id accidat ante consecrationem debeat desistere, si possit sine nota; secus potest etiam non jejunus proficere; Et idem dicas de laico posito ante lintheum, ut notat Dian. part. 4. tract. 4. resol. 104. Adde, quod si post consecrationem deficiat Sacerdos, nec possit alius Sacerdos, nisi non jejunus illud Sacrificium perficere, debet ab isto perfici; quia prævalet præceptum de integritate Sacrificii præcepto de jejuniis naturali.

Tertius, si Sacerdos loco vini consecravit aquam, & illam sumpsit: Debet enim, ut supra diximus art. 3., iterum vinum, & aquam consecrare, & sumere, ut putat Scotus juxta Rubricas Missalis Clem. VIII.; quamvis olim putarit D. Th. apud Tamb. de Sacrif. Missæ lib. 2. cap. 8. §. 5. jux-

I 3 ta

ta Rubricas Missalis Pii V., quod debeat iterum novam hostiam una cum calice consecrare, incipiendo a *Qui pridie*, & proseguendo deinde, ac si nihil prius consecrasset, aut sumpsisset.

Quartus casus, si incutiatur Sacerdoti metus gravis, nisi sic celebret; non siquidem in contemptum Sacramenti, aut ecclesiastici præcepti, quia cum hoc sit intrinsece malum, deberet potius mortem subire; sed ob alium finem, verbi gratia, ut alii audiant Missam; posset enim tunc non jejunos celebrare, quia lex Ecclesiastica non obligat cum tanto onere: Quod etiam dicitur de Sacerdote excommunicato, ut notat Dian. part. 5. tract. 3. resol. 30.

Quintus casus, si Sacerdos sumpto calice, & ablutione videat in patena, vel corporali fragmenta; potest enim illa sumere, quia pertinent ad id convivium quod non censetur absolutum, donec Sacerdos manet in Altari; ut communiter docent contra Paludan. apud Dian. part. 2. tract. 14. resol. 66. Imo Granad. apud Dian. part. 5. tract. 14. resol. 43. putat, posse illa sumere in Sacristia, antequam vestes sacras deponat; quia hæc non conferretur nova communio, sed perfectio, & completio antecedentis. Fagund. tamen apud Dian. part. 3. tract. 4. resol. 45. docet, Sacerdotem, per se loquendo, non posse prædictas reliquias sumere, postquam ab altari recessit, quia jam ministerium suum perfecit; esto per accidens aliquando potest, si scilicet non possent illæ conservari sine majori irreverentia; tunc enim posset illas sumere, etiam multo tempore postquam ab altari recessit. Quare pro praxi addit Dian. loc. citat., quod ubi sunt aliæ missæ dicendæ, tale fragmentum reponendum sit in calice, in quo sequens missa celebretur; quod si nul-

la superest dicenda missa, nec detur locus in Ecclesia, in quo Sacramentum reservetur, tunc sumi possit a Sacerdote tantum non jejuno, quia non potest sine majori irreverentia illud conservari.

Sextus casus est, si fidelis non jejunos advertat fore, ut nisi Eucharistiam comedat, illa ad manus infidelium perveniat, qui eam injuriose tractabunt; aut si esset cæteroqui comburenda, vel si similis causa superveniat, ut notant Suar., Con., Bonac.

Demum, si Sacerdos particulam hostiæ cum vino non ebibit; licet possit ad labrum calicis digito illam abducere, nihilominus melius potest iterum, iterumque vinum calici infundere, ut cum illo assumat, quamvis prius vinum, quam Sacra hostia sit in stomachum descensurum. Et idem dicas, si hostia palato adhæserit; præstat enim sic deglutire, quam digitum in os opponere, quod videtur indecens.

ARTICULUS IX.

De tempore, loco, & aliis ad Eucharistiam spectantibus.

- I. *Tempus communioni congruum quodnam sit?*
- II. *Communio præcepta tempore Paschali fieri debet in propria Parochia, aut in Cathedrali.*
- III. *Licentia Parochi præsumpta num sufficiat, ut possit quis alibi communicare? Et quare talis licentia præsumpta non satis sit ad administrandum Penitentia Sacramentum?*
- IV. *Quandonam liceat circa irreverentiam post communionem expuere, aut comedere?*
- V. *Et quando similiter liceat vomitum provocare?*

VI.